

Wisting a Angell odišli z policajného oddelenia veľmi neskoro. Takmer do polnoci diskutovali o taktickom postupe a rozdeľovali rôzne pracovné úlohy. Postupne sa do ich prísne profesionálneho a vecného rozhovoru zaplietalo čoraz viac príhod z policajnej akadémie, hovorili o starých prípadoch, na ktorých spolupracovali. Wistingovi chýbali staré časy a priateľ ako Torbjørn Angell. S nikým sa nemohol takto otvorene porozprávať, nikto ho nechápal tak ako on. Nik nedokázal dokončiť vetu, ktorú začal, alebo mu vziať slová z úst, presne sformulovať jeho myšlienky. Len Torbjørn Angell. Spomenul si, ako ťažko mu bolo, keď jedného dňa prišiel do jeho kancelárie s veľkým úsmevom na tvári a s listom z bergenského policajného oddelenia, v ktorom mu oznamovali preradenie. Aj tak sa však tešil – spolu s ním. Vlastne ani nevedel, prečo sú takí dobrí priatelia, boli celkom odlišní. Angell nenachádzal nikde pokoja, stále ho niečo hnalo vpred, inam, preč. Asi preto nepobudol dlho v rodnom meste a iste to bol jeden z dôvodov, prečo mu skrachovali dve manželstvá. Angell bol vždy na love, hľadal väčšie výzvy, väčšie úlohy. Chcel byť vždy vpredu, mať náskok. Pred časom mu ponúkli miesto na kriminálnej polícii. Na ústredí. Wisting ostal v malom vestfoldskom meste, bol tu však rád. Takýto život sa mu páčil.

Ingrid bola hore a čakala naňho. Dočítala do polovice akýsi nový ľúbostný román a prepracovala sa aj cez polovicu fľašky červeného vína značky Jacob 's Creek.

„Dáš si za pohár?“ spýtala sa ho. Usmiala sa, nepoznamenala nič na margo toho, koľko je hodín, ale Wisting zacítil kdesi v jej tóne výčitku.

„Rád.“

„Večeru som ti musela dať do chladničky.“ Výčitka bola teraz zreteľnejšia. „Mám ti ju zohriať?“

Až teraz si Wisting uvedomil, aký je hladný a že vlastne od obeda nejedol. Častejšie prepadal dojmu, že by mu vlastne vyšetrovanie závažných kriminálnych prípadov malo pomôcť s kilami navyše. Keďže sa sústredil na pátranie po zločincovi, nevnímal hlad a zabúdal jesť. No váha v kúpeľni tvrdila opak. Pre prácu jedol neskoro a nezdravo. Zväčša si niečo rýchlo ohrial v mikrovlnke: mäsové guľky so zemiakmi a kyslou kapustou, ktoré zapíjal červeným vínom, by veru nenašiel v žiadnej príručke o chudnutí. Keďže však uplynulo dvanásť hodín, odkedy naposledy jedol, chutilo mu znamenite.

„Je ten nový prípad ťažký?“ Ingrid si doliala do pohára zvyšok vína.

„Zatiaľ vyzerá veľmi komplikovane,“ odpovedal a vychutnával si víno. „Nie je to však beznádejné.“

„Nájdeš si v lete čas aj na nejaké práce okolo domu? Tento rok treba namoriť dom. Navyše sa mi vidí, že máme pod strechou na terase osie hniezdo. Mal by si zobrať rebrík a niečo s tým spraviť. V každom prípade ešte predtým, ako sa pustíš do morenia.“

Wisting vydýchol nosom a prehltoľ, čo mal v ústach. Vedel, že Ingrid má úplnú pravdu. Okolo domu bola kopa práce a mali nepísané pravidlo, že Ingrid sa stará o všetko vnútri, zatiaľ čo on sa postará o všetko vonku. Keďže však mala viac než dva mesiace dovolenky, nazdával sa, že by mohla zvládnuť aj morenie a osie hniezdo – namiesto vylihovania pri mori a slnenia sa. Cítil, ako sa ho zmocňuje hnev, bol podráždený, radšej si vopchal do úst mäsovú guľku, aby sa nezačal hádať.

„Musím myslieť na dôležitejšie veci ako morenie domu a osie hniezdo,“ odpovedal, keď takmer dožul. „Možno si na

budúci víkend zoberiem voľno. Vtedy už pôjde vyšetrovanie ako-tak samospádom.“

Vyhol sa síce hádke, no odsekol jej tak prudko, že Ingrid upratala stôl a nechala ho dojesť večeru osamote.

Po piatich hodinách spánku sa William Wisting vrátil na policajné oddelenie. Bolo to prinajmenšom o dve hodiny menej, ako by potreboval. Navyše spal nepokojne, trápil ho rozhovor s Ingrid. Nechcel dávať svojej práci za vinu, že im to škripalo, no musel uznať jedno: opäť dal práci prednosť pred rodinou. Dúfal len, že nedostatok spánku a trenice s Ingrid neovplyvnia jeho pracovný deň. Musel sa sústrediť na to, čo bolo dôležité, na to, čo bolo zaujímavé.

Nils Hammer už sedel za svojim písacím stolom. Steny kancelárie, ktorá mala desať metrov štvorcových, boli ovešané protidrogovou propagandou. Na policiach mal dekorácie v podobe hašišových fajok všetkých farieb a tvarov – boli to suveníry z čias, keď ešte pracoval v protidrogovej zásahovej jednotke. Keď sa Hammer pred dvanástimi rokmi presťahoval z Osla, prideliili mu túto malú kanceláriu. Netrvalo ani pol roka a aj do vestfoldského okresu dorazili klebety o tom, prečo vlastne musel z hlavného mesta odísť. Povrávalo sa, že mal ľubostný pomer s mladou narkomankou a to ho pritlačilo k stene. Vzťah sa skončil tragicky – žiaden iný koniec ani mať nemohol: dievča našli mŕtve so striekačkou v žile kdesi v štvrti Grønland. Wisting sa s Hammerom nikdy nerozprával o tom, čo sa pred dvanástimi rokmi stalo, ale domnieval sa, že práve to prispelo k tomu, že sa zatvrdil voči svetu. Vedel, že pod maskou bezohľadného chlapa sa skrýva dôkladný a uvážlivý policajt.

Práve pre jeho drsné zaobchádzanie so zadržanými nazývali Hammerovu pracovňu Peklo-peklíčko. Postupne sa toto meno ujalo u všetkých jeho kolegov.

Peklo-peklíčko bolo plné pestrých farieb, ale čo do výhľadu sa nemohlo vyrovnáť Wistingovej pracovni. Z okna mohol Hammer pozeráť na náprotivnú budovu, kde sídlil obecný úrad. Jedného dňa prišiel Hammer ráno do práce a na obecnom úrade svietil veľký červený nápis: *Skap, Hammer!* Strážnik z obcej budovy sa postaral o to, aby ho v priebehu dopoludnia zatrel, ale Hammer si to zapamätal. Wisting si nespomínal, že by odvtedy videl rozložitého policajta vyrážať do terénu bez nepriestrelnej vesty na tele. To bola cena, ktorú musel zaplatiť za svoje brutálne zaobchádzanie s ľuďmi z drogového podsvetia.

„Vynikajúci článok,“ vyhlásil Hammer a zamával miestnymi novinami.

Na titulke bolo veľkými písmenami napísané *Vražda v Staverne*. A pod tým trochu menšími: *Prebena Pramma (69) našli dnes v jeho dome v Auserøde mŕtveho*. Titulok dopĺňala farebná fotografia Wistinga stojaceho pred Pramovým domom. Odfotili ho, keď sa rozprával s novinármi. Wisting pokrčil nos. Nemal rád, keď sa jeho fotky objavovali v novinách. Nikdy nebol celkom spokojný s tým, ako vyzerá, a navyše sa mu nepáčilo, keď ho niekto na ulici spoznal a civel naňho. Policajtom bol už dlho a postupne si zvykol na to, že spolupráca s médiami k tomu patrí, ale aj tak sa vždy vyhýbal novinovým stánkom, keď predpokladal, že uvidí na titulnej stránke svoju fotku. Fotografovi z Østlandspostenu sa záber vydaril. Bolo na ňom vidno aj policajné auto a dvoch mladých strážnikov pred policajnou páskou na príjazdovej ceste k domu na ulici Auserødsvingen 11. Pod fotkou bolo napísané: *Hlavný inšpektor William Wisting prešetruje svedecké výpovede a žiada všetkých, ktorí sa minulý víkend nachádzali v okolí Auserødu, aby sa prihlásili*.

„Ozval sa nám niekto?“ spýtal sa Wisting a sadol si na stoličku.

„Niekto sa už stihol ohlásiť strážnikom v službe. V sobotu dopoludnia a v nedeľu popoludní vraj boli v Auserøde. Nič nevideli a nepočuli, ale uposlúchli tvoju výzvu a zavolali. Odteraz budú všetky tipy prepínať ku mne.“

„Je niečo nové?“

„Hm. Dagbladet má náskok, ako zvyčajne vedia oveľa viac než miestne noviny. Nič však, čo by sme už nevedeli aj my.“

Hammer mu ukázal titulok v Dagbladete. Vražde v Sta-verne vyhradili pomerne veľké miesto na titulnej strane osloského vydania. „ZVIAZANÝ a NAHÝ“ – tak znel nadpis článku. Trochu menším písmom informovali čitateľov o mieste činu: *Našli ho v jeho obývačke*.

„Vetti im to na strane 7 potvrdil,“ dodal Hammer. „Predbežne vraj nechce komentovať, či šlo o sexuálne zneužitie.“

Wisting pokrútil hlavou.

„Keď ide o sex, tak sa dostaneš na titulku. S prehľadom. Dagbladet predá o niekoľko tisíc novín navyše len vďaka *zviazanému a nahému*. Len dúfam, že sa nám pozornosť médií vyplatí a ozve sa nám niekto s niečím užitočným.“

„Nikto zrejme nemyslí na pozostalých.“

„Vieme už niečo o jeho rodine?“

„Vlastne ani nie,“ odpovedal Hammer a vysunul špičkou topánky spodnú zásuvku na písacom stole. Vyložil si na ňu nohy, oprel sa dozadu, natiahol sa a obe ruky si dal za hlavu. „Rodičia sú, samozrejme, mŕtvi. Mal staršiu sestru, ale aj ona už umrela. Jeho syn Nickolay sa narodil v roku 1954. Je učiteľ, ženatý, má dve deti. Všetci bývajú v Hamari.“

„Čo jeho matka?“

„Volá sa Dagmar Lysanderová, keď sa s ňou Pramm poznal, volala sa Erlandsenová. Teraz je vydatá za Arneho Lysan-

dera. Zobrali sa, keď mal Nick tri roky. Vyrastal s matkou a otčimom a keď sa vydala, tak zmenila priezvisko aj jemu.“

„Naznačuje čosi, že by mal Pramm s rodinou nejaký kontakt?“

„Nie. Zatiaľ som sa do toho nejako hlbšie nepúšťal, ale ak máme veriť hamarskej polícii, tak už dlho neboli v kontakte.“

„To je trochu čudné.“

„Áno, chcem sa tomu venovať.“

S trochu námahy sa podarilo Hammerovi vyloviť z vrečka škatuľku so žuvacím tabakom bez toho, aby si zložil nohy zo zásuvky. Položil okrúhlu tabatierku na stôl a pokračoval: „Mimochodom, Pramm má záznam. V roku 1979 dostal 30 dní podmienenečne a 500 korún pokuty za očumovanie.“

„Očumovanie?“ Wisting zodvihol obočie a zahľadel sa na policajta, ktorý si vyberal z tabatierky tabak. Nohy mal stále vyložené na zásuvke. Vyzeralo to ako pomerne náročná činnosť, nie ako niečo, pri čom by mal relaxovať.

„Vtedy ešte býval v Bamble,“ vysvetlil mu Hammer a položil si akurát dosť veľkú porciu tabaku pod vrchnú peru. „Prichytili ho pri čine, s nosom pritisnutým k oknu do spálne nejakej susedky. Po odsúdení predal dom v Staverne a odsťahoval sa.“

„Šlo o jediný prípad?“

„Jediný, za ktorý ho odsúdili, susedia ho však upodozrievali už dlhší čas a nastražili mu pascu. Susedkin manžel striehol v záhrade, zatiaľ čo sa jeho manželka prechádzala polonahá po dome.“

Hammer sa uškrnul nad tou vyšetrovateľskou iniciatívou manželského páru. Tabak si pridržal pod perou chrbtom dlane.

„Mám preveriť, či sa naňho v Auserøde niekto nestáždžoval? Nie je isté, či toto svoje hobby nepestoval aj po incidente v Bamble. Možno ďalekohľadom nesledoval len vtáky.“